

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. P.** (v současnosti vystupující pod jménem M. O.)
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 10. 2020 č. j. 4618/2020-160-SPR/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru

dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 6. 2020 č. j. MHMP 992414/2020/Syř.

2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 4 písm. c), ust. § 6 odst. 8, ust. § 13 odst. 2, ust. § 17 odst. 5 písm. d), ust. § 25 odst. 4 a ust. § 41 odst. 10 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Žalobci byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 6 měsíců. Současně mu byla uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.
3. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné z důvodu, že žalovaný nepoučil žalobce jako odvolatele o tom, kdo bude o podaném odvolání rozhodovat. Pokud by žalobci bylo známo, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. x, vznášel by námitku jeho podjatosti, a to z důvodu, že právě tento rozhodoval proti žalobci v řízení č. j. 556/2017-160-SPR/4 ze dne 25. 8. 2018, což ostatně žalovaný sám v napadeném rozhodnutí zmiňuje, přičemž předmětné rozhodnutí bylo následně zveřejněno na Facebookové stránce, zaměřené proti žalobci, přičemž únik ze spisu byl zapříčiněn některou z oprávněných úředních osob. Věcí se zabýval též Úřad na ochranu osobních údajů, který v přípisu ze dne 14. 3. 2018, č. j. OUUO-10857/17-18 konstatoval, že *„Zveřejnění rozhodnutí Ministerstva je tak pravděpodobně důsledkem porušení povinnosti stanovené v § 14, případně § 15 zákona č. 101/2000 Sb. na straně některého ze zaměstnanců Ministerstva či Magistrátu.“* Navrhl důkaz citovanou písemností Úřadu pro ochranu osobních údajů. Předmětem řízení o žalobě je posoudit žalobní námitku, kterou je namítáno, že žalobce nebyl, ani ke své výslovné žádosti – zpraven o tom, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat, tj. zda je dána procesní vada v důsledku porušení § 15 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud judikuje, že tato vada je dána vždy, když žalovaný nepoučí účastníka o jménu oprávněné úřední osoby, avšak dosahuje takové intenzity, aby *mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí* jen tehdy, pokud žalobce v žalobě zároveň tvrdí, že by podjatost namítal, byl-li by vyrozuměn o tom, že ve věci bude rozhodovat právě daná úřední osoba, přičemž tvrzené důvody nesmí být *apriori irrelevantní*.
4. Žalobce dále zastával názor, že správní orgán neprokázal jednání popsané pod výroky II., IV. a V. rozhodnutí. Žalobci je v něm kladeno za vinu, že na výzvu strážníka obecní policie nepředložil doklady potřebné k řízení motorového vozidla, a to řidičský průkaz. Žalobce konstatoval, že vytýkané jednání nebylo ničím prokázáno a že správní orgán odkazuje toliko na „oznámení o přestupku“, které však jako procesní listina nemůže obstát jako důkaz. I kdyby žalobce připustil jeho charakter úředního záznamu, tento nesmí být jako jediným důkazem k dokazované skutečnosti. Správní orgán tedy jednání spočívající v tom, že by žalobce nepředložil na výzvu strážníka obecní policie řidičský průkaz, nijak neprokázal. Žalobce popíral, že by na výzvu strážníka obecní policie nepředložil řidičský průkaz. Správní orgán přitom podle žalobce ani neuváděl, jaké právní ustanovení měl žalobce tímto jednáním porušit, a pod jakou skutkovou podstatu přestupku dané jednání subsumoval.
5. Žalobce dále namítal, že jednání, kladené mu za vinu výrokem č. IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nevykazuje známky přestupku, pod který jej správní orgán subsumoval. Dovožoval, že správní orgán jej uznal vinným z přestupku, spočívajícím v tom, že 1) nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá“, 2) při přejíždění zpět do levého jízdního pruhu omezil a ohrozil vozidlo jedoucí v tomto jízdním pruhu a 3)

na výzvu strážníka nepředložil řidičský průkaz. Předně žalobce namítal nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, neboť není zřejmé, pro spáchání jakých přestupků správní orgán uznal žalobce vinným, resp. jaké přestupky v jeho jednání spatřuje. Dále žalobce namítal nesprávnou právní kvalifikaci přestupku, který žalobce v žalobě popsal pod č. 2), tj. že při přejíždění zpět do levého jízdního pruhu omezil a ohrozil vozidlo jedoucí v tomto jízdním pruhu. Podle žalobce správní orgán v odůvodnění rozhodnutí ke způsobu spáchání skutku uvedl toliko to, že „hlídka Městské policie, jedoucí ve vozidle VW, RZ X, byla za jízdy nucena zastavit dne 29. 1. 2020 v 00:38 hodin, neboť před ní prudce zabrzdilo vozidlo Citroen“. Měl tedy za to, že správní orgán neodůvodnil, proč má za to, že došlo k ohrožení vozidla strážníků při přejíždění vozidla žalobce z pruhu do pruhu. Správní orgán pak ani nevymezil, jaká právní norma měla být žalobcem porušena, resp. porušením jakého právního ustanovení byl přestupek spáchán, ani nevymezuje, jaký přestupek byl tímto jednáním spáchán, jak byl skutkově kvalifikován. Správní orgán ani netvrdí, jakým způsobem bylo vozidlo ohroženo přejížděním vozidla žalobce z pruhu do pruhu, když naopak tvrdí, že bylo ohroženo náhlým snížením rychlosti teprve v momentě, kdy vozidlo žalobce jelo před ním; správní orgán tak neprokázal, že by došlo k přestupku spočívajícímu v „ohrožení při přejíždění z pruhu do pruhu“, taková skutková kvalifikace je mylná. Právní kvalifikace pak abscentuje zcela.

6. K výše uvedené námitce žalobce dále namítal, že správní orgán v odůvodnění rozhodnutí opakuje, že k přestupku došlo dne 29. 1. 2020, což správní orgán zjistil z oznámení o přestupku Městské policie hl. m. Prahy, ze dne 23. 1. 2020. Právě na oznámení o přestupku ze dne 23. 1. 2020 odkazuje správní orgán v odůvodnění rozhodnutí opakovaně. Nebylo mu tedy zřejmé, jak mohlo být dne 23. 1. 2020 sepsáno oznámení o přestupku, který se stal až 29. 1. 2020, tedy o 6 dní později.
7. Žalobce měl rovněž pochybnosti o tom, zda se skutek vůbec stal tak, jak byl popsán, neboť ve správním spise jsou založena dvě „oznámení podezření ze spáchání přestupku“, obě jsou zaevidována pod č. j. MPPH 12969/2020-OŘ1. Každé z těchto oznámení o přestupku je zjevně sepsáno jinou osobou (vizuálně *prima facie* odlišné písmo, podepsán jiný strážník), přičemž předmětem obou těchto oznámení jsou přestupky, ke kterým došlo dne 29. 1. 2020 v 00:38 hodin. Nicméně, každým oznámením jsou oznamovány dva zcela odlišné přestupky. V prvním případě je oznamován přestupek spočívající v tom, že žalobce držel v ruce záznamové zařízení a oslňoval spolujezdce policejního vozidla, v druhém případě je oznamován přestupek spočívající v ohrožení při předjíždění. Žalobce vnímá jako zvláštní, aby byla sepsována dvě oznámení o přestupku, ke kterému mělo dojít stejného dne ve stejném čase, ale pokaždé byl skutkový průběh, i údajně spáchané přestupky, odlišné, a rovněž byly odlišné osoby, které oznámení o přestupku sepisují. Dle názoru žalobce je tak celé oznámení přestupku nevěrohodné, neboť stěží lze věřit tomu, že žalobce dne 29. 1. 2020 v 00:38 spáchal přestupek spočívající v ohrožení při přejíždění z pruhu do pruhu, když spisem prochází oznámení, dle kterého žalobce téhož dne v identickém čase páchal přestupek úplně jiný, o čemž sepsoval záznam úplně jiný policista; nadto správní orgán tvrdí, že tento úřední záznam byl sepsán již dne 23. 1. 2020.
8. Žalobce měl také za to, že správní orgán nijak neodůvodnil, ani neprokázal, zavinění ve formě nedbalosti vědomé. Správní orgán předně zhodnotil zavinění jen jedenkrát, ač žalobci klade za vinu řadu přestupků (z výroku ani není zřejmé, kolik). K samotnému odůvodnění zavinění ve formě nedbalosti vědomé pak správní orgán předložil toliko úvahu, že žalobce absolvoval autoškolu a složil příslušnou zkoušku zaměřenou na znalost silničního zákona.

9. Správní orgány tedy nijak neodůvodnily spáchání přestupku ve formě nedbalosti vědomé ve vztahu ke všem přestupkům, které jsou žalobci kladeny za vinu. Obecná úvaha o tom, že každý, kdo je držitel řidičského oprávnění, jedná ve formě nedbalosti vědomé, je jednak nesprávná, a především nepředstavuje odůvodnění zavinění vždy ve vztahu ke konkrétnímu posuzovanému přestupku. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro neodůvodnění jednoho ze základních znaků přestupku, subjektivní stránky.
10. Žalobce ve své žalobě namítal, že výrok rozhodnutí je vadný. Důvodem mělo být, že tento nebyl řádně rozčleněn, aby bylo zřejmé, která právní norma byla porušena kterým jednáním, a jaká skutková podstata byla tím kterým jednáním naplněna. Žalobce k podpoře svého tvrzení odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 15. 9. 2015, č. j. 41A 58/2014 – 31, kde je řečeno, že: *„Skutečnost, že výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl, by sama o sobě nemusela být takovou vadou způsobující nesrozumitelnost rozhodnutí, pokud by jednotlivé části popisu skutku bylo možné přiřadit ke konkrétním ustanovením, která byla tím kterým jednáním porušena, a ke konkrétním skutkovým podstatám jednotlivých přestupků. V daném případě však popis skutku s výčtem porušených zákonných ustanovení a s výčtem skutkových podstat přestupků nekoresponduje.“* V posuzované právní věci však výrok rozhodnutí takto rozčleněn nebyl. Správní orgán nejprve vyjmenoval jednání, kterých se žalobce dopustil, následně vyjmenoval porušené právní normy, a závěrem vyjmenoval naplněné skutkové podstaty, aniž by bylo zřejmé, kterým jednáním byla porušena která právní norma a naplněna která skutková podstata. Výrok rozhodnutí tak žalobce považoval za vadný.
11. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě reagoval na veškeré žalobní námitky a konkrétně k nim odkazoval na příslušnou judikaturu Nejvyššího správního soudu či soudu městského. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
13. V replice žalobce označil odkazy žalovaného na judikaturu za nepřípadné a ohradil se proti zbytečnému a difamujícímu tvrzení žalovaného, že „Mgr. x měl předchůdce Mgr. x“. Poukázal na skutečnost, že žalovaný nepředložil soudu doklad ministerstva dopravy, ze kterého by se podávalo, že Mgr. x je oprávněn jménem žalovaného v dané věci před soudem jednat.
14. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
15. Při jednání konaném před zdejším soudem dne 25. 10. 2022 žalovaný setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích, právní zástupce žalobce se bez omluvy k jednání nedostavil.
16. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: oznámení podezření ze spáchání přestupku (zejména oznámení ze dne 29. 1 2020 MPPH 12969/2020-OR1) videozáznamy z jednotlivých přestupkových jednání, rozhodnutí správního orgánu

prvního stupně č. j. MHMP 992414/2020/Syř ze dne 26. 6. 2020, odvolání žalobce ze dne 13. 7. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 4618/2020-160-SPR/3 ze dne 14. 10. 2020.

17. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 3. 12. 2019 v době od 15:20 do 15:35 hod. řídil M. P. osobní motorové vozidlo tovární značky Audi A6 registrační značky x v Praze 1 po ul. Národní ve směru jízdy k ul. Spálená, přičemž v křižovatce ul. Karolíny Světlé - Národní - Voršílská při jízdě užil k jízdě tramvajový pás, následně po něm pokračoval v jízdě, poté odbočil do ul. Spálená, kde nerespektoval svislou dopravní značku B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo zásobování a vozidel IZS“, a následně u čp. 51 nerespektoval svislou dopravní značku B1 „Zákaz vjezdu všech vozidel v obou směrech“ s dodatkovou tabulkou „Mimo MHD, vozidel IZS a cyklistů“ a pokračoval v jízdě do ul. Jindřišská, kde nerespektoval svislou dopravní značku IZ 6a „Pěší zóna“ ve spodní části s vyznačením „MHD, vozidla ISZ, vozidla se souhlasem MČ Praha 1“, pokračoval přes Senovážné nám. do ul. Dlážděná, kde nerespektoval svislou dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo MHD“ pokračoval do ul. Dlážděná, kde při vjetí do této ulice nerespektoval svislou dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo MHD a cyklistů“, pokračoval v jízdě vpravo do ul. Hybernská, kde se za křižovatkou s ul. Opletalova otočil do protisměru a při jízdě nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá,“ kdy následně počal předjíždět v křižovatce ul. Hybernská – Opletalova na přechodu pro chodce osobní motorové vozidlo Hyundai registrační značky x, přičemž přešel do protisměrné části komunikace, a současně nerespektoval vodorovné dopravní značení V 13 „Šikmé rovnoběžné čáry“ kdy při pokračující jízdě vpravo na Senovážné nám. nerespektoval svislé značení B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo MHD a cyklistů“ a následně opět odbočil vpravo do ul. Dlážděná, kde nerespektoval dopravní značku B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ s dodatkovou tabulkou „Mimo MHD a cyklistů“ a pokračoval v jízdě do ul. Hybernská.
18. Dne 1. 1. 2020 v 14:37 hod. řídil M. P. osobní motorové vozidlo tovární značky BMW registrační značky x v Praze 1, ul. Opletalova, přičemž před čp. 32 zastavil za zadní částí osobního motorového vozidla tovární zn. Hyundai registrační značky x tak, že znemožnil vozidlu registrační značky x vyjetí z řady stojících vozidel, následně na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nepředložil ke kontrole doklady potřebné k řízení motorového vozidla, a to řidičský průkaz.
19. Dne 24. 1. 2020 v 01:47 hod. řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Audi A6 registrační značky x v Praze 8, v ul. Prosecká, kde na úrovni s ul. U Pekařky při jízdě v provozu na pozemní komunikaci neoprávněně užil zvláštních výstražných světel modré barvy, která užívají vozidla s právem v přednosti k jízdě, a odbočil do ul. Kundratka, kde po vjetí do areálu Správy služeb hlavního města Prahy tato zvláštní výstražná světla vypnul a pokračoval v jízdě po areálu, přičemž nerespektoval čtyřikrát svislé dopravní značení B2 „Zákaz vjezdu všech vozidel“ a pokračoval v jízdě. Před výjezdem z areálu Správy služeb hlavního města Prahy v 01:50 hod. při řízení opětovně neoprávněně užil zvláštních výstražných světel modré barvy, která užívají vozidla s právem v přednosti k jízdě, kdy následně zastavil u výjezdu z areálu a vypnul tato zvláštní výstražná světla.
20. Dne 29. 1. 2020 v 00:38 hod. řídil M. P. osobní motorové vozidlo tovární značky Citroen registrační značky x v Praze 1 po Václavském nám. ve směru jízdy od ul. Jindřišská k ul. Krakovská, v levém jízdním pruhu, přičemž v blízkosti čp. 54 přešel z levého jízdního pruhu do pravého a následně zpět do levého jízdního pruhu, kdy nerespektoval vodorovné dopravní značení V1a „Podélná čára souvislá,“ které přešel a při přejíždění zpět do levého jízdního

pruhu ohrozil a omezil vozidlo jedoucí v tomto jízdním pruhu, přičemž zastavil s vozidlem Citroen registrační značky x těsně před tímto vozidlem tovární zn. VW registrační značky x. Následně na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nepředložil ke kontrole doklady potřebné k řízení motorového vozidla, a to řidičský průkaz.

21. Dne 26. 2. 2020 v 22:03 hod. řídil M. P. osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia registrační značky x v Praze 1, ul. Žitná oproti svislé dopravní značce B11 „Zákaz vjezdu všech motorových vozidel“ s dodatkovou tabulkou „22-6 h.“ a „Mimo dopravní obsluhu s výjimkou Taxi“ ve směru jízdy do ul. ve Smečkách, proto byl zastaven a kontrolován v ul. Ve Smečkách u čp. 20, přičemž na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nepředložil ke kontrole doklady potřebné k řízení motorového vozidla, a to řidičský průkaz.
22. Správní orgán ve svém rozhodnutí č. j. MHMP 992414/2020/Syř ze dne 26. 6. 2020 uzavřel, že žalobce výše uvedeným jednáním porušil povinnosti uložené v ust. § 4 písm. c), ust. § 6 odst. 8, ust. § 13 odst. 2, ust. § 17 odst. 5 písm. d), ust. § 25 odst. 4 a ust. § 41 odst. 10 zákona o silničním provozu a spáchal tak z nedbalosti přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, za což mu podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísněji trestný, tedy podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a ust. § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu, v souladu s ust. § 36 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), za použití ust. § 41 odst. 1 a ust. § 47 odst. 1, 2 zákona o odpovědnosti za přestupky mu byla uložena pokuta 8 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců.
23. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce dne 13. 7. 2020 odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
24. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
25. Podle ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
26. Podle ust. § 6 odst. 8 bodu zákona o silničním provozu *řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.*
27. Podle ust. § 13 odst. 2 zákona o silničním provozu *na tramvajový pás v úrovni vozovky se smí v podélném směru vjet jen při objíždění, předjíždění, odbočování, otáčení, vjíždění na pozemní komunikaci, nebo vyžadují-li to zvláštní okolnosti, například není-li mezi tramvajovým pásem a okrajem vozovky dostatek místa; tramvajový pás zvýšený nad nebo snížený pod úroveň vozovky nebo od vozovky jinak oddělený například obrubníkem se smí přejíždět jen příčně, a to na místě k tomu přizpůsobeném. Při vjíždění na tramvajový pás nesmí řidič ohrozit ani omezit v jízdě tramvaj.*
28. Podle ust. § 17 odst. 5 bodu d) zákona o silničním provozu *řidič nesmí předjíždět na přechodu pro chodce nebo na přejezdu pro cyklisty a bezprostředně před nimi. Při zastavení a stání nesmí řidič znemožnit ostatním řidičům vyjetí z řady stojících vozidel.*

29. Podle ust. § 25 odst. 4 zákona o silničním provozu *při zastavení a stání vedle vozidla s označením "Označení vozidla přepravujícího osobu těžce pohybově postiženou" musí ponechat boční odstup nejméně 1,2 m.*
30. Podle ust. § 41 odst. 10 zákona o silničním provozu *v provozu na pozemních komunikacích je zakázáno neoprávněně užívat zvláštních výstražných světel a zvláštního zvukového výstražného znamení, které užívá vozidlo s právem přednostní jízdy, nebo je napodobovat.*
31. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení,*
32. Podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
33. Podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu *za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a) bodu 1 až 3, písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
34. Podle ust. § 125c odst. 6 zákona o silničním provozu *zákaz činnosti se uloží na dobu a) od jednoho roku do dvou let za přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e) bodů 1 a 5, a písm. h), b) od šesti měsíců do jednoho roku za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4 a 6, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3, c) od jednoho měsíce do šesti měsíců 1. tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6 a 8, písm. g) a i) v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát, 2. tomu, kdo spáchal přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 5 úmyslně tím, že nezastavil vozidlo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou, nebo 3. za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodu 9.*
35. Žalobce nejprve namítal, že požádal podle § 15 odst. 4 správního řádu, o sdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat. Žalovaný však tuto žádost vyřídil až v napadeném rozhodnutí. Pokud by však zástupce žalobce či jeho zmocněnec věděl, že ve věci bude rozhodovat Mgr. Stanislav Dvořák, určitě by vznesl námitku podjatosti. Tuto námitku soud nemohl shledat důvodnou. Ze správního spisu je zřejmé, že žalovaný doručil žalobci informaci o oprávněné úřední osobě v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Z rozsudku č. j. 8 As 254/2016-67 ze dne 27. 9. 2017 vyplývá, že: „Nejvyšší správní soud konečně nesdílí přesvědčení stěžovatele, že sdělení oprávněné úřední osoby ve stejný den jako bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné.“ Soud se v tomto ohledu plně ztotožnil s názorem žalovaného, že ze skutečností, které vyplývají z úřední činnosti a vnitřní organizace žalovaného (oprávněnou úřední osobu stanoví Organizační řád Ministerstva dopravy v článku 12 Zastupování, části A), i ze zkušeností které má žalobce a jeho zmocněnec ve správním řízení s žalovaným, tak jim muselo být zcela nepochybně známo, že za žalovaného vystupuje jako osoba oprávněna výlučně právě Mgr. Dvořák. Proto se žádost o sdělení podle § 15 odst. 4 správního řádu v tomto případě jeví soudu jako čistě účelová. O účelovosti této námitky svědčí též skutečnost, která je soudu známá z úřední činnosti, a sice, že právní zástupce žalobce ji uplatňuje téměř doslovně stejně a opakovaně i ve věcech jiných žalobců (viz např. rozhodnutí zdejšího soudu sp. zn. 13 A 22/2020). Pokud žalobce

poukazoval na skutečnost, že rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2018, které se týkalo žalobce, bylo zveřejněno na Facebookových stránkách zaměřených proti jeho osobě, a že Úřad na ochranu osobních údajů prověřoval tento únik, tak k tomu zdejší soud musí konstatovat, že žalobce toto žádným způsobem neprokázal, ani o těchto skutečnostech soudu neposkytl žádné důkazy a v řízení před soudem je tak nebylo možné zohlednit, jelikož nejsou součástí správního spisu.

36. V rozsudku ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016 – 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nesprávného posouzení skutečnosti, že stěžovatelce nebyla k její výslovné žádosti poskytnuta informace o oprávněných úředních osobách, které měly o jejím odvolání rozhodovat. Podle krajského soudu uvedená představovala vadu řízení, ovšem takovou, která nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, pro kterou by muselo být dle § 76 odst. 1 s. ř. s. zrušeno. Posouzení krajským soudem je správné. Právo na informaci o oprávněné úřední osobě představuje důležitou součást práva na spravedlivý proces. Neposkytnutí této informace k výslovné žádosti tak nepochybně zatížilo správní řízení před odvolacím orgánem vadou. Nejvyšší správní soud se však ztotožnil s názorem krajského soudu, že tato vada neměla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci, které by bylo třeba zrušit. Nejpozději z předmětného rozhodnutí se stěžovatelka jméno oprávněné úřední osoby dozvěděla, a mohla námitku podjatosti vůči této osobě následně uplatnit v žalobě; pokud by taková námitka byla důvodná, bylo by nepochybně třeba rozhodnutí odvolacího orgánu zrušit. V daném případě však stěžovatelka neuvádí žádné důvody podjatosti úřední osoby, takže není ani prostor k posuzování, zda by takovéto důvody k závěru o podjatosti vedly, anebo ne.*“ [17] V nyní projednávané věci se jedná o skutkově prakticky totožnou situaci, kdy stěžovatel namítal nesdělení jména osoby rozhodující o jeho odvolání, s tím, že mu tak byla znemožněno podat proti této osobě námitku podjatosti, ovšem v žalobě žádná konkrétní tvrzení, v čem podjatost spatřuje, neuvedl. Nejvyšší správní soud tak nemá důvod se od výše uvedených závěrů odchýlit (totožně srov. např. rozsudek ze dne 8. 6. 2017, č. j. 1 As 47/2017 – 47, či ze dne 21. 3. 2018, č. j. 8 As 178/2017 – 48). [18] Nesdělil-li stěžovatel důvody tvrzené podjatosti v žalobě, považuje Nejvyšší správní soud uplatněnou námitku pouze za účelovou a bez relevance k napadenému rozhodnutí žalovaného. Smyslem úpravy zakotvené v § 15 odst. 4 správního řádu není podávání nedůvodných námitek podjatosti proti oprávněným úředním osobám. Porušení tohoto práva je proto třeba hodnotit s ohledem na skutečnost, zda mohlo mít za následek, že by ve věci nerozhodovala nestranná osoba. Právě pro ověření možného skutečného zásahu do stěžovatelových práv rozhodováním podjatou úřední osobou bylo potřeba, aby stěžovatel v žalobě uvedl důvody, pro které měla být rozhodující oprávněná úřední osoba podjatá. Pokud takové důvody neuvedl, shledává Nejvyšší správní soud, že dotčení jeho práv včasným neoznámením jejího jména je pouze hypotetické (srov. rozsudek ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016 - 44). Proti dalším závěrům krajského soudu týkajícím se věcné správnosti rozhodnutí žalovaného pak stěžovatel v kasační stížnosti nic nenamítal.“
37. Žalobce sice v žalobce poukázal na řízení před Úřadem na ochranu osobních údajů, toto své tvrzení však nikdy neprokázal, stejně tak neprokázal, že by v jeho případě skutečně došlo k úniku rozhodnutí správních orgánů na Facebookové stránky, které jsou proti němu zaměřeny. Lze tak uzavřít, že žalobce sice uvedl důvody, pro které měla být úřední osoba podjatá, ale jejich existenci jakkoliv neprokázal, přestože to učinit mohl. I pokud by k úniku informací skutečně došlo, tak se jedná o pouhé domněnky žalobce, že k tomuto úniku došlo na straně žalovaného. Žalobce dovozoval tento únik na straně žalovaného ze skutečnosti, že je na rozhodnutí, které bylo zobrazeno na internetu, vyznačena doložka právní moci, tato však může být vyznačena správním orgánem i na stejnopisu rozhodnutí, který byl

účastníkovi doručen. Dle soudu je tak námitka ohledně nesdělení, která úřední osoba bude o odvolání rozhodovat nedůvodná.

38. Žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly jednání popsané pod výroky II., IV. a V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když nepřipustně opřely svá skutková zjištění o úřední záznamy, přičemž žalobce má za to, že úřední záznam nemůže být použit jako jediný důkaz k dokazované skutečnosti. K charakteru úředního záznamu, resp. oznámení přestupku soud pouze na okraj odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, ve kterém Nejvyšší správní soud v odstavci 16 – 17 popsal a vysvětlil, že oznámení přestupku, resp. úřední záznam není důkazem, ale toliko podkladem rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu. Nicméně pro věcné vypořádání této námitky je třeba reflektovat vývoj dřívější judikatury, která absolutně nepřipouštěla úřední záznam jako důkaz a dále je třeba zohlednit i vliv procesní pasivity účastníka řízení-žalobce na nároky, které jsou kladeny na správní orgány ohledně zjišťování skutkového stavu.
39. Zcela přílehavě tento vývoj a vztah popsal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30 odst. 20, kde uvedl, že „[d]řívější obecné judikatorní pasáže o absolutní nepřipustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014-48). Judikatura proto setrvává na povinnosti vždy vyslechnout zasahující policisty v situacích, v nichž o přestupku nebyl a často s ohledem na jejich povahu ani nemohl být pořízen exaktní doklad typu fotografie z měřicího zařízení nebo videozáznam (přestupky typu držení telefonu za jízdy, nepřipoutání se bezpečnostním pásem atd.). V těchto věcech jde o situace, v nichž jediným důkazem o spáchání přestupku jsou výpovědi policistů, kteří mu byli přítomni, přičemž obviněný z přestupku tyto výpovědi zpochybňuje. V takových případech tvrzení proti tvrzení musí správní orgán policisty vždy vyslechnout jako svědky. Naopak se nesmí spokojit jako s důkazem pouze s oznámením o přestupku a s úředním záznamem vyhotoveným policisty, neboť jde sice o důkazy přípustné, nicméně pro potřeby správního trestání samy o sobě nepostačující (srov. rozsudek ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, body 10-11). Policisty je tedy nutno vyslechnout vždy v situacích, ve kterých neexistuje proti přestupci, kromě výpovědi členů policejní hlídky, žádný jiný důkaz.“ Platí tak, že v situaci, kdy účastník řízení nezpochybní skutková zjištění vyplývající z úředního záznamu, resp. oznámení přestupku, a v situaci, kdy se jedná o přestupek, o jehož spáchání není typicky pořizován další doklad (což je i případ nepředložení dokladů na výzvu policisty ve smyslu § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu), je přípustné, aby správní orgán vycházel při zjištění skutkového stavu toliko z oznámení přestupku, resp. úředního záznamu a není nutné vyslýchat policejní hlídku. V situaci, kdy účastník řízení ve správním řízení zpochybní skutkový stav zjištěný z těchto podkladů, je povinností správních orgánů vyslechnout zasahující policisty jako svědky.
40. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že do doby vydání napadeného rozhodnutí žalobce nijak zjištěný skutkový stav nezpochybňoval, přitom mu byly (resp. jeho zmocněnci) veškeré podklady přístupné.
41. Zdejší soud z videozáznamu, který je součástí správního spisu, zjistil, že minimálně v případě jednání popsaném pod výrokem IV. žalobce policii řidičský průkaz skutečně nepředložil, neboť to je potvrzeno videozáznamem („ZATKLI MĚ... ZBĚSILÁ HONIČKA S MĚSTSKOU POLICIÍ“ čas záznamu 31:05), kde žalobce na žádost policisty řidičský průkaz nepředložil. Žalobci byla podstata obvinění známa od samého počátku řízení, přesto zůstal v řízení před oběma správními orgány nepochopitelně nečinný. Podal jen blanketní odvolání,

které nedoplnil. Teprve v žalobě uvedl, že řidičský průkaz předložil. To je ale jasným argumentem o nevěrohodnosti celé procesní strategie žalobce (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2018, č. j. 7 As 293/2018 - 19, bod 23, nebo 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, bod 37). Dané námitce tak soud nepřisvědčil, neboť má jednání žalobce popsane pod výroky II., IV. a V. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za bezpečně prokázané.

42. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že jednání, které je mu kladené za vinnu výrokem č. IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevykazuje známky přestupku, pod který jej správní orgán subsumoval. Dle soudu je však z výroku č. IV. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v kombinaci s výrokem obsahujícím výčet povinností, které mu zákon o silničním provozu ukládá, naprosto zřejmé, že dne 29. 1. 2020 v 00:38 hod. žalobce nerespektoval vodorovné dopravní značení V la „Podélná čára souvislá,“ které přešel při přejíždění zpět do levého jízdního pruhu a na výzvu strážníka obecní policie ve stejnokroji nepředložil ke kontrole doklady potřebné k řízení motorového vozidla, a to řidičský průkaz. Vzhledem k tomu, že z rozhodnutí je zřejmé, že žalobce nebyl nikdy potrestán za situaci, kdy přejížděl do levého jízdního pruhu a omezil a ohrozil vozidlo jedoucí v tomto jízdním pruhu, neboť dle rozhodnutí nebyl stíhán za porušení povinností vyplývajících z ust. § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu či jinou skutkovou podstatu, pod kterou by bylo možno podřadit výše uvedené jednání žalobce. Tuto žalobní námitku tak shledal soud nedůvodnou. Správní orgán se může rozhodnout v přestupkovém řízení pachatele přestupku uznat vinným pouze z některých přestupků, které jsou součástí popisu celého skutku, který zahrnuje více přestupkových jednání, a to například pokud vyhodnotí, že některé přestupky nebyly pachateli zcela prokázány a není možné obstarat další důkazy. Správní orgán nemá povinnost stíhat žalobce za všechny skutkové podstaty přestupku, které uvede policie v oznámení o přestupku.
43. K namítanému pochybení správního orgánu ohledně uvedení data 23. 1. 2020 jako dne, kdy bylo vydáno oznámení o přestupku č. j. MPPH 12969/2020 OČ ze dne 29. 1. 2020, soud konstatuje, že se jedná o pouhou písařskou chybu, která byla opakována napříč rozhodnutím. Vzhledem k tomu, že oznámení o přestupku je označeno číslem jednacím, tak nemůže dojít k jeho záměně a ze spisového materiálu je zřejmé, že oznámení o přestupku bylo skutečně sepsáno dne 29. 1. 2020, tedy v den, kdy byl přestupek spáchán, nikoliv 6 dní před spácháním přestupku, jak tvrdil žalobce. I tuto námitku tak shledal zdejší soud nedůvodnou.
44. Ohledně tvrzených pochybností o tom, zda se skutek stal tak, jak byl správním orgánem popsán, zdejší soud konstatuje, že z videozáznamů, které jsou součástí správního spisu, soud ověřil, že k přestupkům došlo přesně tak, jak jsou zaznamenány v oznámeních o přestupku. Dle soudu je naopak zcela logické, že byla sepsána dvě oznámení o přestupku, neboť jak je správně poznamenáno i v žalobě, tak prvním případě je oznamován přestupek spočívající v tom, že žalobce držel v ruce záznamové zařízení a oslňoval spolujezdce policejního vozidla a v druhém případě je oznamován přestupek spočívající v ohrožení při předjíždění vozidla městské policie. Je tedy zřejmé, že jedno oznámení o přestupku sepsal spolujezdec ve vozidle policie, který byl žalobcem oslněn a viděl, že žalobce drží záznamové zařízení, naopak druhé oznámení o přestupku sepsal řidič vozidla, který měl přehled o situaci na vozovce před vozidlem městské policie. Ve stejném místě a čase se tedy žalobce dopustil několika přestupků v přítomnosti strážníků městské policie, kteří následně sepsali dvě oznámení o přestupcích, kterých byli svědky.
45. Zavinění žalobce správní orgán prvního stupně vyhodnotil ve formě nedbalosti vědomé. Žalobce sice tvrdí, že nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný

zákonem, avšak vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům to vědět měl a mohl. Žalobce byl držitelem řidičských oprávnění skupin AM, AI, B1 a B, tudíž je u něho předpokládána znalost zákona o silničním provozu. Skutková podstata přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. k) je v zákoně o silničním provozu stanovena již od roku 2011 (předtím byla totožná skutková podstata stanovena v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích v ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 7 a písm. 1), a žalobce je oprávněn řídit motorová vozidla od roku 2013 (skupiny AM, A1) a roku 2015 (skupiny B1, B). Za dobu účinnosti zákona silničním provozu již tedy měl dost času seznámit se s těmito pravidly. Úspěšně tvrdit nevědomost ve vztahu k některému pravidlu silničního provozu by snad bylo možné jen v případě, že by pravidlo bylo zcela nové a řidič se s ním ještě neměl možnost seznámit; o nic takového však v této věci nejde, a uplatní se zde tedy běžná zásada, podle níž je každý řidič povinen znát pravidla silničního provozu. Z výše uvedeného by tedy bylo možné učinit jednoznačný závěr, že odvolatel spáchal uvedený přestupek minimálně ve vědomé nedbalosti či nepřímém úmyslu, avšak vzhledem ke skutečnosti, že není prokázána vůle žalobce, přiklonil se žalovaný i správní orgán prvního stupně k zavinění ve formě vědomé nedbalosti.

46. Výše uvedené závěry potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42, kde soud konstatoval, že: *„Jestliže se pachatel dopustí přestupku, který spočívá v překročení nejvyšší dovolené rychlosti významným způsobem, lze za běžných okolností obvykle implicitně dovodit, že si na základě svých zkušeností řidiče motorového vozidla a znalostí, jež musel nutně nabýt pro získání řidičského oprávnění, musel být jako účastník silničního provozu vědom, že tímto svým jednáním obrožuje zájmy chráněné zákonem, jako je ochrana života, zdraví či majetku účastníků silničního provozu. V tomto případě tak dle Nejvyššího správního soudu zpravidla nepůjde o nevědomou nedbalost (kdy pachatel neví, že obrožuje chráněný zájem, ale vědět to má), neboť na základě zkušenosti řidiče lze u pachatele důvodně předpokládat (a vyžadovat) schopnost rozpoznat protiprávní jednání obrožující účastníky silničního provozu; tedy jde o zavinění úmyslné či vědomě nedbalostní.“* V případě žalobce je tak zřejmé, že i tento měl znát pravidla silničního provozu a správní orgán tedy správně vyhodnotil a odůvodnil zavinění ve formě minimálně nedbalosti vědomé, kterou odůvodnil tím, že žalobce získal řidičské oprávnění a složil zkoušku zaměřenou na znalost zákona o silničním provozu. Pokud posouzení formy zavinění vyhovuje shodně všem spáchaným přestupkům, pak není důvodu, proč by nezbytně muselo být výrokově zvlášť uvedeno u všech kvalifikovaných přestupků.
47. K žalobnímu bodu, jímž žalobce zpochybnil srozumitelnost a přezkoumatelnost výroku prvostupňového rozhodnutí, zdejší soud uvádí následující. V první řadě soud poukazuje na znění ust. § 93 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, upravující náležitosti výrokové části rozhodnutí o přestupku. Nezbytnými náležitostmi jsou nejen popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání, právní kvalifikace skutku, vyslovení viny, ale i forma zavinění, je-li obviněný fyzickou osobou.
48. Je třeba dát za pravdu žalobci v tom směru, že popis skutku i právní kvalifikace měla být přehledněji oddělena a lépe vzájemně provázána. Na druhé straně ale nelze dovodit, že by výrok rozhodnutí neobsahoval nezbytné náležitosti. Popis skutků zahrnuje přestupková jednání, explicitně se uvádí všechny porušené právní povinnosti. Porušením těchto právních povinností pak došlo k naplnění dvou skutkových podstat přestupku, a to ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu a (tzv. sčerné skutkové podstaty) ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu / (tzn. přestupek spáchaný „jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto

*zákona“)*srov.. Zdejší soud hodnotí tento nedostatek výroku prvostupňového rozhodnutí jako ještě únosnou formální vadu, která je odstranitelná logickým a systematickým výkladem celého textu výroku v porovnání s jeho odůvodněním.

49. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně jsou nejdříve uvedeny popisy skutků, následně právní kvalifikace skutků, vyslovení vinny a v závěru i forma zavinění. Vzhledem k tomu, že žalobce byl schopen uplatnit námitky k jednotlivým výročkům, tak je zřejmé, že rozhodnutí porozuměl a nebylo pro něj zmatečné, jak uvedl v žalobě.
50. V žádném případě se však nelze ztotožnit se závěrem žalobce, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nepřezkoumatelný či nesrozumitelný, či že snad není patrné, kterým skutkem se měl žalobce dopustit porušení které povinnosti, a tedy co přesně je žalobci kladeno za vinu, anebo že by o některém z předmětných přestupků prvostupňový orgán vůbec nerozhodl. Soud nespatřuje žádný zásah do práv žalobce, který celé správní řízení jednoznačně věděl, z čeho je obviněn a ze spáchání kterých přestupků byl shledán prvostupňovým rozhodnutím vinným a za co mu byla uložena sankce, což je zřejmé i z toho, že v řízení před zdejším soudem uplatnil zcela konkrétní námitky.
51. Za důvodnou tedy soud nepovažuje námitku žalobce týkající se rozčlenění výroku rozhodnutí, neboť v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela jasně uvedeno, jakého jednání se žalobce dopustil a následně, jaké skutkové podstaty na toto jednání dopadají v paragrafovém znění, z toho je zcela logicky patrné, jakého přestupku se žalobce dopustil, porušením kterého ustanovení.
52. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

53. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný sice byl ve věci úspěšný, žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec nákladů vynaložených z běžné úřední činnosti mu však nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. října 2022

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně